

# METAGENEALOGIJA

GENEALOŠKO STABLO KAO UMETNOST, TERAPIJA I POTRAGA ZA  
SUŠTINSKIM JA

ARETÉ  
IZDAVAČKA KUĆA

## **Metagenealogija**

*Genealoško stablo kao umetnost, terapija i potraga za suštinskim ja*  
*Alejandro Hodorovski, Marijan Kosta*

*Naslov originala Alejandro Jodorowsky*

*Marianne Costa*

**METAGENEALOGÍA**

**EL ÁRBOL GENEALÓGICO COMO ARTE, TERAPIA**

**Y BÚSQUEDA DEL YO ESENCIAL**

© Ediciones Siruela, S. A., 2011

---

*Za izdavača Nina Gugleta*

---

*Edicija* **Preobražaj**

*Urednik* **Nina Gugleta**

*Prevod* **Ivana Krgović**

*Korektura* **Aleksandra Dunderski**

*Dizajn korica* **Olivera Indić**

*Štamparija* **ArtPrint, Novi Sad**

*Tiraž* **1000 primeraka**

*Izdavač* **Areté, Beograd**

© © Alejandro Jodorowsky, 2009

© Marianne Costa, 2009

Copyright za srpsko izdanje © Arété, 2020

**M**ETAGENEALOGIJA  
GENEALOŠKO STABLO KAO UMETNOST, TERAPIJA I POTRAGA ZA  
SUŠTINSKIM JA

*Alejandro Hodorovski*  
*Marijan Kosta*

prevod sa španskog *Ivana Krgović*



## SADRŽAJ

UVOD (Marijan Kosta)	9
REČNIK	12

### METAGENEALOGIJA

1. METAGENEALOGIJA: KAO SPOJ UMETNOSTI, PSIHOLOGIJE I METAFIZIKE	
<i>Od umetnosti do terapije</i> (Alejandro Hodorovski)	21
Upustva za snalaženje tokom rada: osnove teorije Hodorovskog	36
2. NAPRAVITI SOPSTVENO STABLO: POJEDINCA ISPRED LOZE	
<i>Čarobni tepih</i> (Alejandro Hodorovski)	77
Razjašnjavanje porodičnog stabla: prikupljanje i organizovanje podataka	89
3. ULOGA BUDUĆNOSTI: LIČNI CILJ I PROJEKAT SVESTI	
<i>Poziv budućnosti</i> (Alejandro Hodorovski)	131
Rad na cilju: ponavljanja, stvaranje i nivo svesti	137
4. PAR: POREKLO LOZE	
<i>Magija susreta</i> (Alejandro Hodorovski)	189
Par na mom stablu: susret i oplodnja, sukobi i saradnja	199
5. RAĐANJE: KADA STIGNE DETE	
<i>Roditi</i> (Alejandro Hodorovski)	233
Od rođenja do božijeg rođenja: nošenje ploda, porođaj, rođenje i ponovno rođenje	244
6. OD TRIJADE DO BRATSKO-SESTRINSKIH ODNOSA: PORODIČNE DINAMIKE	
<i>Sukobi između braće i sestara</i> (Alejandro Hodorovski)	293
Biti jedinstveni i znati živeti zajedno	305
7. OD VEZE DO ČVORA: „FUNKCIONALNA ANATOMIJA” ODNOSA. PSIHOMAGIJA U POMOĆI JEZGRA	
<i>Gordijev čvor</i> (Alejandro Hodorovski)	417
Veze i čvorovi	429

8. ZLOSTAVLJANJE I STEČENI IDENTITET: „JA SAM TAKAV”, ILI POSLEDNJA ZAM-  
KA DRVETA

*Duhovi zlostavljanja i telo duh* (Alejandro Hodorovski) 529

Od greške do zloupotrebe: izroniti iz uslovljavanja porodičnog sta-  
bla 542

9. PORODIČNO TELO I SUŠTINSKO TELO: PORODIČNO STABLO I MEMORIJA TELA.  
OSNOVE ISCELJIVANJA

*Od tela do duše* (Alejandro Hodorovski) 597

Od porodičnog tela do suštinskog tela: inicijacijska, psiho-ritualna  
i psiho-šamanska masaža 605

10. KADA SE NASLEDNIK BUNTOVNIK PRETVORI U ISKUPITELJA LOZE (ALEHAN-  
DRO HODOROVSKI)

*Iscljeno stablo*: uloga kreativne imaginacije 655

Epilog (Alejandro Hodorovski) 725







## Uvod

Naslov ovog dela je neologizam. Šta je metagenealogija? Zašto radije ne bismo govorili o „psihogenealogiji“, kada je taj termin više u modi?

Termin *psihogenealogija* skovao je Alejandro Hodorovski krajem sedamdesetih. Od tada je njegova upotreba postepeno degradirana do te mere, da je postao pokriće za izuzetno različite aktivnosti, na takav način da je ista ta raznolikost na kraju donela štetu samom pojmu koji ih označava. Neke od njih nastojale su da zamene čistu psihologiju a neke sumnjivu duhovnost.

Ono što je svim ovim pristupima zajedničko jeste da potiču iz istog shvatanja koje je aktuelno već nekoliko decenija, a to je uticaj porodice na osobu.

Interesovanje terapeuta, kao i ljudi uopšte, za porodično stablo nije prestalo da raste od sedamdesetih godina, doba u kom su psihoanalitičari prvi put dotakli pitanje transgeneracijske povezanosti. Zapad se nalazi usred procesa ponovnog otkrivanja nečega što mnoge druge kulture potvrđuju, čak i nakon što su oduvek bile podložne verskim, magijskim ili šamanskim formama: da porodično nesvesno stupa u interakciju s ličnim nesvesnim, kako u dobru, tako i u zlu.

Danas, ako osoba zakaže sastanak da bi prisustvovala seansi psihogenealogije, mogla bi da se zadesi pred kvalifikovanim terapeutom, medijumom ili energetičarom. A šta bi time dobila? Verovatno samo šemu koja bi joj poslužila da, hladne glave, sastavi spisak suštinski važnih talenata pet generacija njenih predaka, možda neke intuitivne poruke iz njenih „energetskih sećanja“ ili možda nagoveštaj da poti-

će od Karla Velikog. U svakom od ovih slučajeva, sasvim je moguće da će je mogućnost primene dobijenih informacija apsolutno zadiviti. Vrlo je verovatno da će otkriti određena ponavljanja kojih nije bila svesna, možda određene porodične tajne ili poreklo neke opsesije, a možda i neke fobije. U najgorem slučaju, biće strahovito frustrirana viškom svoje intelektualnosti i hladnom i beskorisnom dijagnozom. Ili naprotiv, ostaće krajnje skeptična pred čitavom bujicom iracionalnih nebuloza tokom seanse bogate nju ejdž klišeima ili sentimentalnim glupostima.

Metagenealogija, međutim, nastoji da pomiri očigledne suprotnosti, pozicionirajući se, upravo, u tački u kojoj se one povezuju: tamo gde racionalno saraduje sa iracionalnim, gde nauka pleše sa umetnošću, gde „vidovitost” više označava intuiciju, a ne lucidnost. Današnjim jezikom, u kom će koncept neurologije biti, od sada, zajednička valuta, moglo bi se reći da je u pitanju ravnoteža između desne i leve moždane hemisfere.

Ali kako da opravdamo disciplinu koja je tako čvrsto ukorenjena u psihologiji kao i u umetnosti, u nauci kao i u duhovnoj i ezoteričkoj tradiciji? Ovo delo ima za cilj da rezimira i predstavi, na pristupačan način, trideset pet godina istraživanja i otkrića u vezi s porodičnim stablom koje je sproveo Alejandro Hodorovski. Međutim, oboje nas intrigira isti problem više od deset godina: kako preneti ove teorije i prakse koje njihov tvorac neprestano razvija?

Čvrsto usidrena u psihološkim i naučnim teorijama svog doba, metagenealogija odražava umetničku putanju čitavog jednog života i nezasitu potragu za značenjem koje pokreće njenog tvorca. Ova disciplina sugerise da se svaka „bolest” može shvatiti kao nedostatak lepote i svesti, i da se „lek” sastoji u tome da čovek pronađe svoje pravo ja.

Ono što mi nastojimo da napišemo jeste priča o dvostrukoj inicijaciji, pre nego priručnik: o jednoj, koja se već dogodila, inicijacija tvorca metagenealogije; i o drugoj koja tek treba da se dogodi, inicijacija onih koji žele da se prepuste igri i krenu s nama na put ponovnog osvajanja svog istinskog identiteta. Zajedno smo napravili ovu priču kao da je inicijacijska; i pošto sledi pedagošku i primernu hronologiju, ona će služiti kao smernica svakom čitaocu koji želi da prouči svoje porodično stablo i razmisli o svojoj sudbini. I ovom prilikom želimo da se zahvalimo Montserat Tubau za nesebičnu saradnju i zato što je uradila poslednju lekturu naše knjige.

Pre svakog poglavlja, uvod napisan u prvom licu sabira ključne trenutke životnog puta Aleandra Hodorovskog. Nakon svakog od ovih fragmenata autorovog života sledi teorijsko poglavlje, prožeto vežbama ili referencama na tarot (naš osnovni model rada na svom ja) koje će nesumnjivo omogućiti čitaocu da malo više napreduje u razumevanju i isceljenju svog porodičnog stabla. Isto tako, upotpunjeno je još jednom serijom vežbi – koje će probuditi resurse pažnje, kreativnosti i mašte, kvalitete koji nam se čine bitnim u poduhvatu ponovnog otkrivanja korena – na koje te ovde pozivamo.

Nadamo se, svim srcem, da će vam ovo dvostruko putovanje poslužiti, kao što je služilo i drevnim herojima, da pobedite sve prepreke i da se domognete eliksira koji može trajno da transformiše vaš život i život vaše okoline. Pomenuti eliksir, u teoriji Hodorovskog, nosi ime „svest”.

Marijan Kosta

## REČNIK

**Svest / svesnost.** Ljudi mešaju ove termine. „svest” se tumači kao „ono čega sam svestan”, to jest, ono što shvatam u budnom stanju. Ali u stvarnosti ono što je „svesno” jeste ono što pogrešno nazivamo „nesvesnim”. Mi smo više nesvesno nego svesno. Ako se oslobodimo koncepta „biti svestan nečega”, svest je ono što zapravo jesmo, priroda koja se ne može definisati, koju ponekad nazivamo duša ponekad duh. Nasuprot tome, ono što mi zovemo „svesnost” je individualnost u budnom stanju, racionalni zatvor koji nas navodi da verujemo da smo mi samo ono što shvatamo.

**Sila stvaranja ili stvaralačka sila.** Sila koja dolazi iz kosmičke ili univerzalne svesti i koja nam omogućava da uđemo u čistu svest u kojoj se ništa ne suprotstavlja našoj projekciji budućnosti.

**Sila ponavljanja ili imitatorska sila.** Sila koju usmerava porodična grupa i koja utiče na nas svojim verovanjima, navikama, tradicijama, zabranama.

**Nesvesno.** U odnosu na psihoanalitički stav preobražavanja jezika nesvesnog (snova, neuspelih dela, sinhronizacija) u artikulisani jezik i racionalna objašnjenja, u Psihomagiji intelekt treba da nauči jezik nesvesnog, sastavlje uglavnom od slika i dela koja prkose logici. Nesvesno sadrži sve informacije (slike, iskustva) koje se u suštini suprotstavljaju svakoj logici, ali na način na koji Alehandro Hodorovski poma nesvesno, koje nije naš neprijatelj nego saveznik, kada mu se povinujemo.

**Introjkcija (termin iz psihoanalize).** Proces introjkcije je onaj kojim roditelji i drugi članovi porodice pro-

diru kao arhetipovi u naše nesvesno. Psihoanaliza definiše *introjeksiju* kao apsorpciju neke osobine ili crte, koju je Ja primetilo u spoljnom svetu. Radi se, zapravo, o *prisvajanju*.

**Metagenealogija 1.** Nije striktno „terapija”, nego rad na osveščivanju, koji podrazumeva shvatanje elemenata prošlosti koji su nas oblikovali, kao i početak budućeg impulsa koji mi oblikujemo... 2. Pojedinci, u isto vreme, mogu imati pozitivnu i negativnu viziju o svojim pradedama, prabakama, dedama i bakama i roditeljima, pretvarajući na taj način svakog člana porodice u dvostruki entitet: jedan svetao i drugi mračan. Dva energetska polja koja su, uprkos suprotstavljanju, komplementarna. U sadašnjem vremenu, duh koji se materijalizuje pridružuje se materiji koja se produhovljava, supersvesno nesvesnom, pokušaj da se ostvari budućnost s pokušajem da se ponovi prošlost, suštinsko biće s društvenokulturnim bićem, želja za stvaranjem sa željom za imitiranjem. Proučavanje porodičnog stabla pod njegovim istovremenim i komplementarnim aspektima (blagozamka), ovde nazivamo „metagenealogija”.

**Nukleus.** Infantilni poriv koji tek treba da se razvije prema odrasloj psihi. Potencijal bogat životnom energijom, energijom libida, emocionalnim i intelektualnim energijama, ali takođe veoma krhak, koji se izražava na iskren i neukrotiv način, bez ikakve autocenzure i sa autoritativnom snagom. Ako ga odrasli, umesto da prate razvoj nukleusa, paralizuju uspostavljanjem čvorova u odnosima, nukleus će se održati i nakon detinjstva, pretvarajući se tada u ograničenje za četiri energije, u fiksaciju na prošlost i u ustajalu ili skamenjenu životnu energiju koja će sprečavati osobu da u potpunosti živi svoju sudbinu kao odrasla osoba. Većina ovih upornih nukleusa dolazi direktno iz čvora kog prenosi bliski rođak iz porodice, koji je i sam pogođen drugim upornim i nerazrešenim nukleusom. *Videti takođe, čvor.*

**Čvor.** Patološka upornost nukleusa u odraslom dobu, koja stvara fiksaciju na prošlost. Formira se kada su roditelji ili drugi članovi porodice nesposobni da prate rast deteta na uravnotežen način, i podleže uticaju dva glavna mehanizma: nedostatku i višku. *Videti takođe, nukleus.*

**Projekcija (termin iz psihoanalize).** Pripisivanje drugoj osobi osećanja koja se rađaju u nama kako bismo se zaštitili od emocionalne situacije koju ne može da savladamo. Prema tome, osobi se pripisuju mane ili vrline koje ne postoje, ali služe da je oblikuju prema već postojećem porodičnom modelu.

**Psihomagija.** Terapeutska tehnika koju je razvio Alejandro Hodorovski, i koja se sastoji od svakodnevnog izvođenja čina za isceljenje, sličnog snu, kako bi se oslobodili svesne blokade.

**Suštinsko biće ili suštinsko ja.** Uzvišena i kreativna individualnost nezavisna od našeg nasleđa. To je suštinsko biće, sopstvo, unutrašnji bog.

**Lično biće ili lično ja.** Individualni ego, donekle bolestan, stvoren pod uticajem društva, kulture i porodice, ali koji može ponovo da otkrije svoje suštinsko ja zahvaljujući radu na svom stablu.

**Nadsvest.** Ljudski duh teži pre svega ovome: znanju i besmrtnosti. Nesvesno, dakle, treba shvatiti kao da je sastavljeno iz dve zone: jedne koja je proizvod iskustava prošlosti – uključujući nas i ostatke životinjskog u nama, koja bi se i dalje mogla zvati „nesvesno” – i druge koja potencijalno uključuje mogućnost mutacije čiji je cilj razvoj bića kosmičkom svešču – koja se nipošto ne sastoji od prošlih iskustava, nego od budućih mogućnosti, do kojih dolazi u poetskim i proročkim stanjima, koja bi mogla da dobije ime „nadsvest”.

**Rad na porodičnom stablu.** Više od prostog traganja vezanog za odgovornost koju su članovi naše porodice imali u našim životima, poziv za promenu nivoa svesti.

**Ja.** Veštačka slika o sebi, koju su stvorili porodica, društvo i kultura.

**Društveno ili porodično ja.** Ličnost koju smo stekli, koju oblikuju porodica, društvo i kultura, iz koje obično komuniciramo s drugima, uz osećanje ograničenosti.

**Transpersonalno ja.** Odraslo ja, svesno postojanja drugih, sposobno da se identifikuje sa suštinskim bićem.





# **METAGENEALOGIJA**

PORODIČNO STABLO KAO UMETNOST,  
TERAPIJA I POTRAGA ZA SUŠTINSKIM JA



1

# METAGENEALOGIJA

KAO SPOJ UMETNOSTI, PSIHOLOGIJE I METAFIZIKE



## *OD UMETNOSTI DO TERAPIJE*

U proleće 1979. godine započela je jedna od najintenzivnijih avantura mog života, avantura koja me je dovela do stvaranja terapijskog i umetničkog sistema zasnovanog na proučavanju porodičnog stabla. Tada sam imao pedeset godina. Neophodno je da se vratim nakratko u prošlost, pre tog datuma. Moje mladalačko obrazovanje bilo je bogato i složeno, knjiško i samouko. Nastavnici i lična intuicija su se smenjivali, kao i periodi učenja i periodi sticanja iskustava. Na ovom skupu aktivnosti zasnovao sam teorije i praksu koje će biti predstavljene u ovoj knjizi.

Godine 1947, nakon završene mature, odlučio sam da se upišem na Pedagoški Institut Univerziteta u Čileu. Bio sam privučen filozofijom i psihologijom. Dve godine sam pohađao različite kurseve, stekao sam jednu diplomu iz filozofije matematike, i drugu iz istorije kulture. Nakon pohađanja kursa na kom nas je američki profesor podsticao da naučimo kako da prilagodimo ljude ponašanju mašina, zgrožen, napustio sam univerzitet da bih se posvetio lutkama... Pretvorio sam svoje predstave u psihodramu: stvorio sam lutke koje su predstavljale mog oca, moju majku, sestru i veliki deo moje porodice. Nakon predstavljanja nekoliko pozorišnih dela, počeo sam da se interesujem za govor tela. Smatrao sam da, ako osećanja prouzrokuju položaje tela, određen položaj tela može da prouzrokuje emocije. Stvorio sam metod izražavanja koji je počinjao mučnim fetalnim položajem (želje za smrću) i koji se završavao ostvarenim ljudskim bićem, raširenih ruku i koje je spojeno s kosmosom (radost življenja). Na početku, cilj mi je bio da pronađem fizički jezik koji bi mi omogućio da pričam priče. Ali dok sam

se fokusirao na otkrivanje mehanizama govora tela – baveći se plesom, meditacijama i masažama, shvatio sam da se u našem telu skrivaju sećanja na detinjstvo – čak i na fetalni period – prihvatanja, odbacivanja, psihički ostaci članova naše porodice ... Ovo sam zaključio na osnovu teksta kog sam otkrio u raspravi Renea Dekarta *Strasti duše*, objavljenoj u Parizu 1649:

„... Iako je zamisliti da čudne averzije ljudi, koje ih sprečavaju da uživaju u mirisu ruža ili u prisustvu mačke, i drugo šta slično, proizilaze samo iz činjenice da su im, na početku života, veoma zasmetali neki od ovih predmeta, ili zato što su učestvovali u osećanju njihove majke, kojoj su ti predmeti smetali tokom trudnoće. Zato što zaista postoji veza između pokreta majke i deteta u njenoj utrobi, na način da ono što smeta jednom, šteti i drugom. A miris ruža je mogao da zadaje detetu glavobolju dok je još bilo u krevetiću; Ili ga je, možda, vrlo uplašila mačka, a da to niko nije primetio, niti se ono samo kasnije toga ponovo setilo, iako je ideja o averziji koju je tada doživelo u vezi s ružama ili mačkom, utisnuta u njegov mozak do kraja života (II deo, članak CXXXVI, prevod Eugenio Frutos, Planeta, Barcelona 1989).”

Određeni pokreti budili su kod mene bes protiv oca, tugu zbog emigracije koju sam nasledio od dede i bake, patnju jer su želeli da me uklone dok sam još bio u materici, i još dosta toga. Probe mimodrama postale su kolektivna terapija. Kontrast je bio toliko jak između ovih izvedbi, u kojima se otkrivalo svačije autentično biće, i spoljašnjeg sveta satkanog od predrasuda i pojava, da je jedna konstatacija ubrzo probila put do moje svesnosti: granice i društvene bolesti zatvaraju nas u mentalni kavez. Od tog trenutka (nisam imao više od dvadeset godina) umetnost je za mene postala aktivnost usmerena ka duhovnom oslobođenju.

Ta potraga, uprkos uspehu koji je krunisao predstave moje družine pantomimičara, primorala me je da napustim Čile. Napustio sam radionicu gde smo vežbali, kostime, dekore, predmete, knjige, sve. Stigao sam u Pariz odlučan da radim s pantomimičarem Marselom Marsoom, da aktivno učestvujem u nadrealističkoj grupi koju je vodio Andre Breton i da kao slobodan student prisustvujem predavanjima koja je držao filozof Gaston Bašlar na Univerzitetu Sorbona.

Bavljenje pantomimom s Marsoom navelo me je da istražim tantričnu jogu i čakre, kinesku medicinu i meridijane, Kabalu i sefirote i kako se primenjuju na telo. Iako su ove nauke o životu verovatno izmišljene, oni koji veruju u njih dopuštaju im da ih leče i da im razvijaju svest. S nadrealistima, sastavljanje nebrojenih „prekrasnih leševa (*cadavre exquis*)”, ostavljajući razum po strani zarad pisanja automatskih diktata bez razmišljanja, dozvolilo mi je da se upoznam sa svojim nesvesnim i da prestanem da ga smatram opasnošću, da bih uspeo da shvatim da je ono zapravo efikasan saveznik. Posledično tome, počeo sam revnosno da čitam radove Sigmunda Frojda, što me je navelo da proučim Šandora Ferencija, Melani Klajn, Vilhelma Stekela, Džordža Grodeka i Vilhelma Rajha. Bašlarova predavanja su me, zahvaljujući njegovim analiziranjima primordijalnih elemenata kao što su voda, vatra, vazduh, zemlja i prostor, odvela ka alhemiji. U knjizi *Čovek i njegovi simboli*, Karla Gustava Junga, našao sam dobrog vodiča. U tom mladalačkom dobu, iako na primitivan način, moj um je počeo da shvata blisku vezu između umetnosti i terapije. Video sam s jedne strane umetnike uronjene u uzdizanje sopstvenog ega, na koje se gledalo kao na ostrva odvojena od čovečanstva i kojima je cilj bio pre svega da budu priznati i obožavani, a s druge posvećenost terapeuta čiji je cilj bio da služe tuđem mentalnom i fizičkom zdravlju.

Nakon što sam završio sa učenjem u Evropi, emigrirao sam u Meksiko sa željom da otvorim školu pantomime. Vrlo brzo sam skrenuo u pravcu pozorišta. Tokom deset godina izveo sam stotinjak predstava, pretežno teatra apsurda. Prikazivao sam, po prvi put na sceni, dela Semjuela Beketa, Ežena Joneska, Žana Tardjea, Fernanda Arabala, Augusta Strindberga, Leonore Karington, Mišela de Gelderoda, Federika Garsije Lorke, Franca Kafke, Nikolaja Gogolja, kao i sopstvena. Umoran od pravljenja predstava s glumcima koji recituju pred pasivnim gledaocima, odlučio sam da odbacim dela pisana za pozorište i da ih zamenim filozofskim ili psihoanalitičkim knjigama. Počeo sam 1970. da adaptiram za predstavu tekst *Tako je govorio Zaratustra*, Fridriha Ničea, s glumcima koje sam naveo da nastupaju goli. Pokušavajući da odem još dalje u svojim eksperimentalnim potragama, iste godine napravio sam adaptaciju knjige *Koju igru igraš? Psihologija ljudskih odnosa*, Erika Berna, knjiga na kojoj je zasnovana transakciona analiza, koja je imala za cilj da pojednostavi psihijatrijski žargon kako bi omogućila pacijentu i analitičaru da imaju zajednički jezik, u paru s *Čuj, mali čoveče* Vilhelma Rajha. Bio je to moj prvi pokušaj terapijskog teatra. Zahvaljujući njegovim predviđanjima koja upozoravaju na ekološke opasnosti i na njegovu igru uloga između dece, roditelja i „odraslih” (stanje zdravog bića, koje je izabralo da u potpunosti živi u sadašnjosti) moje delo, *Koju igru igraš?* odmah je doživelo uspeh i od premijere – pre skoro četrdeset godina – do danas nikada nije prestalo da se prikazuje u izvođenju različitih grupa studenata.

Želja da pronađem načine umetničkog isceljenja doprišla je tome da napustim pozorište kako bih izvodio improvizovane predstave na bilo kom mestu: na slikarskim akademijama, na grobljima, u staračkim domovima, u autobusima koji se kreću, na javnim trgovima..., ne više s glumcima koji



žele da urone u lik, nego s ljudima koji se osećaju odvojenim od svoje prave suštine, zbog porodice, društva i kulture, i koji teže da prestanu da budu likovi, kako bi uspeali da pronađu svoju istinsku ličnost, svoje suštinsko biće. Da bi to postigli, prikazivali su zapanjenim gledaocima, uz iznenađujuće improvizacije, svoje mentalne, emocionalne, seksualne opsesije i materijalne strahove. Napravio sam dvadesetak predstava prolazne panike, od kojih se ističu one sa Akademije likovnih umetnosti San Karlos (Meksiko, 1963) i jedna s II Festivala slobodnog izražavanja (Pariz, 1965), koje su dovele do psihomagije: terapijske tehnike koja se sastoji iz toga da se u svakodnevnom životu izvede isceliteljski čin, sličan snu, kako bismo se oslobodili određene nesvesne blokade.

Ovim činovima suprotstavio sam se psihoanalitičkom stavu o preobražavanju jezika nesvesnog (snova, neuspelih dela, sinhroniciteta) u artikulisani jezik i racionalna objašnjenja, i odlučio sam da intelekt treba da nauči jezik nesvesnog, sastavljen u najvećoj meri od slika i akcija koje prkose logici. Reč otkriva problem, ali ga ne leči. Jedine isceliteljske reči koje nesvesno razume su molitve i vradžbine. Da bismo ga pretvorili u saveznika zaštitnika, neophodno je da ga zavedemo izvođenjem pozorišnih ili poetskih činova. Baš kao što nesvesno prihvata placebo, tako prihvata i metaforičke činove. Nagoni se ne rešavaju sublimiranjem, na nagon treba odgovoriti simboličkim izvođenjem istog.

Shvatio sam da je trebalo da obogatim svoju umetničku aktivnost, ali ne tako što bih se inspirisao drugim umetnicima, nego stupajući u vezu s čisto duhovnim izvorima. Tako sam 1968. godine, sa željom da se bavim zen meditacijom, posetio japanskog monaha Ejoa Takataa, koji je tada već četiri godine živeo u Meksiko Siti. U njegovom zendou, mestu za meditaciju, sreo sam doktore i psihijatre koji su

se bavili meditacijom. Odveli su me u utočište doktora Eriha Froma u Kuernavaki. Ovaj ugledni psihoanalitičar, autor knjige *Strah od slobode i zen budizam* i psihoanaliza, među ostalim knjigama, živeo je u tom gradu jer mu je blaga klima pomogla da sanira srčane probleme. Nakon psihoanalize koja se svela na duge razgovore o Bibliji i budizmu, From me je zamolio da podučavam njegove učenike govoru tela. Što sam i uradio. To mi je omogućilo da posmatram razdvajanje mentalnog rada analitičara od oskudnog znanja o njihovim telesnim mogućnostima. Čitavo njegovo delo o istraživanju nesvesnog stvoreno je samo kroz reči. Ovo predivno iskustvo, kao i rezultat mog učenja sa Ejoom Takataom, pretočio sam u film *El Topo* (1970). U njemu sam se bavio konfliktno-ljubavnim odnosima između oca i sina.

*El Topo* je postao kulturni film, a entuzijazam Džona Lezona mi je omogućio, preko njegovog producenta, Alena Klajna, da dobijem potreban novac da napravim svoj sledeći film: *Sveta planina* (1973). Ponovo sam sebi postavio zadatak stvaranja umetnosti koja ima moć da obogati svest publike: „Želim da gledalac nakon što pogleda ovaj film, s projekcije izađe izmenjen za čitav život.“ Ove preuveličane nade podstakle su me da se upustim u psihološka, ezoterična, simbolička i religiozna istraživanja. Zbog toga sam se okrenuo tvorcu Arike, metode duhovnog razvoja, bolivijskom učitelju Oskaru Ičasou. S njim sam izveo niz vežbi, posebno na metafizičko-psihološkoj šemi islamskog porekla: eneagramu. Karakterološki sistem sastavljen od devet različitih aspekata sopstva. Snimanje ovog filma istovremeno se pretvorilo kako u umetničko iskustvo, tako i u iskustvo duhovnog razvoja i psihološkog istraživanja.

Zainteresovali su me radovi Renea Genona i njegova analiza tradicionalnih simbola, dok sam istovremeno upijao dela doktora Frica Perlsa, jednog od tvoraca Geštalt terapije.

Ova traganja su se nastavila 1974. godine, kada sam ponovo promenio kontinent da bih se nastanio u Evropi i započeo novi period života.

Francuski producent Mišel Sejdu angažovao me je da režiram film *Dina*, inspirisan istoimenim romanom Frenka Herberta. Bio je to grandiozan projekat u kome sam, podržan velikim kapitalom, mogao da angažujem glumce i umetnike kojima sam se divio. Među karikaturistima, Mebijus, H. R. Gajger, Den O'Banon i Kris Fos. Među ljudima vezanim za film, Salvador Dali, Orson Vels, Glorija Svanson, Dejvid Karadin i Udo Kijer. Među muzičarima, Pink Flojđ, Tandžerin Drim i Magma. Iako smo pisali scenario dve godine, film, zbog distribucije u Sjedinjenim Državama, nije mogao da se realizuje. Međutim, ovaj nezavršeni rad omogućio mi je ne samo da razvijem svoju umetničku kreativnost, već i da stupim u kontakt sa ezoteričnim svetom koji je tih godina cvetao u Parizu. Tada sam se upoznao s Kabalom s mudracem A. D. Gradom, autorom rasprava kao što je *Knjiga kabalističkih principa*; s ciganskom magijom, sa specijalistom Pjerom Derlonom; i učio sam od matematičkog fizičara Žaka Ravatena, tvorca teorije o moći talasa koje emituju oblici, ne samo trodimenzionalni već i nacrtani; od Pjera Kartjea, stogodišnjeg alhemičara i mađioničara poznatog među iluzionostima po svojim trikovima s cigaretama; ili od doktora Žana Valnea, lekara pionira fitoterapije i isceljivanja eteričnim uljima (aromaterapija). Tokom te dve godine, svako jutro veoma rano, vođen ovim iniciranim ljudima, pre nego što bih otišao da radim na svom filmskom projektu i čim bi se otvorila Nacionalna biblioteka, uranjao sam u stare knjige pisane od 1700. godine o toj monumentalnoj metafizičkoj mašini kao što je Tarot iz Marseja. Doktor Valne upoznao me je sa svojim najboljim saradnikom, eminentnim fitopatologom Žan Klodom Laprazom, koji mi je vikendom slao

po četiri svoja pacijenta kako bih im, kroz karte, proučio psihičke korene bolesti. Bio je to period intenzivnog učenja tokom kog se u mom duhu stvorila veza između umetnosti, duhovnosti i terapije.

Da bismo izlečili bolest, ne možemo da se ograničimo samo na naučno. Pogled umetnika je u ravnoteži s pogledom doktora, koji može da razume biološke probleme, ali mu nedostaju tehnike neophodne za otkrivanje skrivenih vrednosti potkopanih u svakom pojedincu. Da bi se izlečio, neophodno je da pacijent bude ono što zaista jeste i da se oslobodi stečenog identiteta: onoga što drugi žele da on bude. Svaka bolest proizilazi iz naloga koji smo primili u detinjstvu, kojim smo primoravani da radimo ono što ne želimo i iz zabrane koja nas primorava da ne budemo ono što stvarno jesmo. Bolest, depresija, strahovi su rezultat nedostatka svesti, zaborava lepote, porodične tiranije, težine sveta sa zastarelim tradicijama i religijama.

Da bi se pacijent izlečio, to jest, da bi mu se pomoglo da postane ono što zaista jeste, nužno je učiniti ga svesnim činjenice da on nije izolovana osoba, već plod najmanje četiri generacije predaka. Nemoguće je spoznati sebe ako ne poznajemo materijalno i duhovno nasleđe našeg porodičnog stabla. Ali strukture porodičnog klana ne bi trebalo da budu predmet ograničavajućih tumačenja koja analiziraju biće kao da je biološka mašina. Velike psihološke teorije dvadesetog veka potiču od sjajnih lekara psihijatarata, kao što su Frojd, Grodek ili Rajh. Ali među njihovim sledbenicima razvilo se lažno, štetno ubeđenje prema kom, da bi se spoznala ljudska duša, čitava potraga mora da bude nadahnuta naučnim istraživačkim procesima. Karl Gustav Jung je 1929. postao svestan te intelektualne konfuzije:

„Intelekt je, u stvari, neprijatelj duše jer se usuđuje da poželi da shvati nasleđe duha, za šta nije sposoban ni pod kakvim okol-

nostima, zato što je duh daleko superiorniji od intelekta, pošto ne podrazumeva samo intelekt nego takođe i srce." [*Gemut*, Duh].

Svesno ljudsko biće ne može da se analizira kao fiksna celina, kao telo–predmet bez duhovne stvarnosti. Nesvesno se, u svojoj suštini, protivi svakoj logici. Ako se svede na naučna objašnjenja ili univerzitetska učenja, ono postaje leš. Jung dodaje:

„Zbog toga znam da su univerziteti prestali da se ponašaju kao nosioci svetla. Ljudi su siti naučnih specijalizacija i racionalističkog intelektualizma. Oni žele da čuju o istini koja se ne sužava, nego se širi, koja ne pomračuje, nego osvetljava, koja se ne prosipa po površini kao voda, nego prodire duboko, do srži kostiju.”

Zbog ovoga ni jedna diploma ne može da garantuje kvalitet psihoterapeuta: pomaganje drugome da se izleči podrazumeva ne samo razumevanje onoga od čega pati, već i stavljanje na raspolaganje neophodnih elemenata koji mu omogućavaju da se promeni. Lekar ili hirurg uspostavlja dijagnozu, a zatim pribegava prepisivanju lekova ili predlaže operaciju. Međutim, često terapeut nije u stanju da uspostavi dijagnozu, a nakon što je pacijentu otkrio uzrok njegove traume, i kada ga on pita „Sada kada znam izvor svojih problema, šta mogu da uradim?“, on nije u stanju da mu pomogne da pronađe odgovor.

U primitivnim kulturama, šaman (obično umetnik, takođe i stručnjak za lekovite ili halucinogene biljke koje omogućavaju „putovanje“ u druge stvarnosti vršeci terapeutsku aktivnost) istovremeno predstavlja iscelitelja i lek, iscelitelj ili isceliteljka, izvor živih informacija koje omogućavaju biću koje pati da iznova otkrije sopstvenu snagu.

Kada čovek prestane da se povinuje univerzalnim nalogima, sve perspektive imaju nešto da ponude. Zato nikada

nisam oklevao da proučavam istočnjačke filozofije, poruku religija ili ezoterizam, pokušavajući da pronađem ključeve opšteg razumevanja ljudskog bića. Moje viđenje porodičnog stabla vođeno je nekolicinom Budinih reči, kojima poručuje: Svet je u plamenu, vaša kuća gori! Ne pitaj se kako je svet stvoren ili napravljen, misli samo kako da se spasiš!

Kako služiti i biti koristan? Kako možemo drugome dati ključeve njegovog isceljenja a da ne ograničimo sebe isključivo na objašnjavanje njegove bolesti? Primetio sam da, pateći od fizičkog i moralnog bola, većina mojih klijenata živela je kao da čovečanstvo nema vrednost po kojoj se razlikuje od biljaka ili životinja i da se umnožava u besmislenom svemiru koji se širi pukom slučajnošću. Tada sam osetio potrebu da pređem sa psihogenealogije na metagenealogiju.

Na osnovu pretpostavke o suštinski terapeutskom radu („Istina je ono što je korisno u datom trenutku, na datom mestu i za dato biće”), rekoh sebi: „Bolje je tvrditi da univerzum ima za cilj stvaranje svesti, nego misliti da je stvoren slučajno”.

Iako se još od Frojda prihvata postojanje nesvesne mentalne zone (to jest, zone koju ne opaža svesnost u budnom stanju), neprikladno nazvane „nesvesno” kojoj se pripisuje sedište primitivnih impulsa, trauma i sećanja kako ličnih tako i kolektivnih (to jest, konstantno prisustvo prošlosti), ne uzimaju se u obzir projekcije budućnosti (usađene u materiju još pre pojave života), zbog shvatanja da se svemir razvija bez svesne svrhe.

Ljudski duh teži pre svega ovome: znanju i besmrtnosti. Nesvesno bi, dakle, trebalo posmatrati kao da je sastavljeno od dve zone: jedne koja je proizvod prošlih iskustava – uključujući nas i ostatke životinjskog u nama, koja bi se i dalje mogla zvati „nesvesno” – i druge koja potencijalno uključuje mogućnost mutacije čiji je cilj razvoj bića kosmičke svesti –

nikako se ne sastoji od prošlih iskustava, nego od budućih mogućnosti, do kojih dolazi u poetskim i proročkim stanjima, koja bi mogla da dobije ime „nadsvest”.

Evoluiramo na planeti koja učestvuje u kosmičkom plesu u kom se sve pojavljuje, nestaje, transformiše se. Kako se onda definisati? Da bismo pronašli koren „sopstva”, stalnog ja u nestalnosti, moramo ga postaviti izvan univerzalne materije kako bismo se identifikovali s njegovim stvaralačkim centrom, znajući da smo rođeni da aktivno učestvujemo u evoluciji kosmosa. Individualno „ja” i kosmičko „mi” mogu samo da se ujedine u svesti. Ideal, koji je predstavila alhemija na simboličan način, postavljaajući kao zadatak produhovljavanje materije istovremeno s materijalizovanjem duha. Prevedeno na psihološki jezik, ovo se transformiše u: ego („ja”) mora da se integriše u nesvesno u isto vreme kada Nesvesno mora to da učini u egu. Naša individualnost, uspostavljena od strane porodice, društva i kulture, vezana je za sirovu materiju, *nigredo*, trulež ili olovo koje alhemija pretvara u zlato, u suštinsko biće, u svest.

Pitajući se kako da obavim posao koji bi me doveo do mutacije, delovalo mi je neophodno da umirim svoje želje u korist zdravlja; da eliminišem ono što je prolazno i ne tako vredno, da osvestim svoju besmrtnost kao kolektivni organizam, kako bih dobio slobodu; da se oslobodim mentalnih čvorova tako da me ništa subjektivno ne odvaja od kreativne energije, kako bih dostigao ujedinjenje. Da postupam kao da sam živ i u isto vreme, oslobođen zemaljskih interesa, kao da sam mrtav, da prestanem „da pripadam”, „da se identifikujem” ili „da se definišem”.

Da bi osoba razvila visok nivo svesti, neophodno je da ulaže uporan, kontinuiran, intenzivan, nemilosrdan napor. U ovom procesu moramo da umremo i da se ponovo rodimo izmenjeni, i da ne definišemo sebe kao racionalne ili iraci-

onalne, mlade ili stare, žene ili muškarce. Nijedno ime, niti nacionalnost ne bi trebalo da ograničava naše bezlično bitisanje, da bismo, pod pojedinačnim maskama, uživali u miru anonimnosti, da ne bismo imali granice između ljudskog i božanskog, da bismo bili, kako ono što jesmo, tako i ono što nismo.

Potpuno posvećen ovim naporima, počeo sam da shvatam da je, da bih izlečio sebe i druge, najkorisnija pretpostavka da svako ljudsko biće smatramo osobom sposobnom da razvije svest bez granica.

Ako proučimo oplodeno jajašce kroz mikroskop, u žumancetu možemo videti malu crvenu tačku koja pulsira: to je početak srca. Ritam nastaje pre nego što nastanu unutrašnji organi. Srce postoji zahvaljujući volji da kuca, koja ga je stvorila da joj služi kao instrument. Uzimajući ovo u obzir, kako ne možemo da shvatimo da mozak ne proizvodi svest, nego da je on njen prijemni instrument? Geneza onoga što jesmo počinje tom svešću, koju se, pošto je nepojmljiva, svemoćna i nedokučiva misterija, usuđujemo da nazovemo „božanskom”. Zatim dolazi njena transformacija u energiju i, konačno, u materijalne organe. Iz tog razloga, kada govorimo o poreklu porodičnog stabla, ono takođe mora dobiti kosmičke korene.

Naš mozak, verovatno najsloženiji predmet u univerzumu, ima više od stotinu milijardi neurona – ćelija obdarenih nukleusom koji funkcioniše kao minijaturni prijemnik-predajnik – koji se udružuju s drugima formirajući veze koje prenose informacije u obliku električne struje. Mi dolazimo na svet s neuronskim potencijalom čoveka budućnosti, međutim, sa oskudnim vezama. Mreža se malo po malo tka, u kontaktu s članovima naše porodice i sa znanjima koja nam prenose. Nasleđujemo iskustva. Međutim, ova ograničena iskustva prevedena su na „nacionalne” jezike koji stva-



raju ustajala mentalna stanja, unutrašnji svet koji uključuje vrlo malo veza, kulturnu ćeliju iz koje teško možemo pobeći.

Energija koja prolazi kroz neurone, koju naučnici definišu kao električna energija, može vrlo jasno da se smatra manifestacijom Univerzalne svesti koja teži da u našem mozgu stvori strukturu koju formira ukupnost mogućih veza između njenih ćelija: grandiozni um budućeg čoveka. Isto tako, možemo da mislimo da ova misteriozna energija teži da ujedini svu svesnost koja naseljava naš univerzum. Porodično-društvena-kulturološka volja boriće se da se pojedinac pokorava volji predaka, koja se u većini slučajeva, zbog nakupljenih ideja, osećaja, želja i nasleđenih potreba, suprotstavlja duhovnom projektu i potapa ga u niske nivoe svesti.

Porodično stablo postupa kao zamka, namećući savršenstvu kosmičkog projekta potomaka svoja materijalna i psihička ograničenja – mešajući strahove, ogorčenja, frustracije, iluzije. Još u majčinoj utrobi naređuje se fetusu da imitira model koji su ostavili njegovi preci. Porodica ne prihvata čistu i jednostavnu kreaciju, koja dolazi „ni iz čega” bez spoljašnjeg modela.

Svaki pojedinac je proizvod dveju sila: imitatorske sile kojom upravlja porodična grupa, koja deluje iz prošlosti – i kreativne sile – kojom upravlja univerzalna svest iz budućnosti. Kada roditelji ograniče svoju decu prisiljavajući ih da se pokoravaju planovima, parolama („bićeš ovo ili ono”, „izgledaćeš kao ovaj”, „slušaćeš nas i širićeš naše ideje i verovanja”), ne slede evolutivni projekat budućnosti, gurajući porodicu u sve vrste fizičkih i mentalnih bolesti. Svest, od prvih trenutaka njene individualizacije u fetusu, trpi ovaj sukob između stvaranja ili oponašanja. Kada dete, po rođenju, pokaže samo nekoliko psihička crta istih kao roditeljskih, možemo da pomislimo da je svest bila ta koja je bila u

stanju da prevaziđe uticaj modela koji su prethodne generacije u porodici želele da mu urežu... Ako, naprotiv, dete postane kopija svojih roditelja ili deda i baka, svest je poražena. Kreativnih duša ima vrlo malo, dok postoji vojska oponašajućih duša. Prve moraju da nauče da prenesu i zaseju svoje vrednosti, druge moraju da se oslobode svojih kalupa i da nauče da stvaraju, to jest da postanu svoji, a ne ono što porodica, društvo i kultura žele.

Klan nastupa kao organizam. Kada jedan od njegovih članova doživi promenu, čitava grupa reaguje pozitivno ili negativno. Prelepo drvo koje daje otrovne plodove je loše drvo. Uvrnuto drvo koje daje zdravo voće je dobro drvo. Činjenica da pojedinac proširuje svest, pretvarajući se u dobar plod, daje svom drvetu novo značenje. Patnje predaka (narcisoidne rane, poniženja, osećanja srama ili krivice) stiču razlog za postojanje. Kada porodica reaguje, reaguje i društvo u kojem se razvija. Drveće pripada šumi. Svako od njih ima dve glavne dužnosti: da zadovolji svoje biološke potrebe (razmnožavanje dece, negu koja im je potrebna) i da se integriše u društvenu grupu, poštujući njihove zakone. Kada bi svaka porodica izbegavala kontakt s drugom predajući se svojim separatističkim tendencijama, društvo ne bi moglo da postoji. Zbog toga se porodično stablo razvija zarobljeno u mreži zabrana i obaveza, među kojima je, na primer, tabu incesta, koji nagoni klan da se meša sa ostatkom čovečanstva umesto da se zatvori u sebe. Međutim, ove zabrane i obaveze u nekim slučajevima možda neće odgovarati suštinskoj prirodi bića. Svaka kultura nameće, na osnovu svojih mitova i religijskih uverenja, različite načine ponašanja. Od jednog društva ili kulture do drugog može da se promeni porodična institucija jer ne postoji samo monogamija: u nekim društvima, čoveku je dozvoljeno da ima različite supruge, u drugim se prihvata da žene žive istovremeno s nekoliko muškaraca,

treća prisiljavaju brata preminulog čoveka, koji nema dece, da oženi udovicu, druga zahtevaju da mlađa sestra preminule žene zameni svoju sestru u krevetu udovca. Rođeni smo u određenoj kulturi, u određenom vremenu, u određenoj zemlji. Ne bismo bili isti kada bismo govorili drugi jezik, ili da smo rođeni u nekoj drugoj civilizaciji ili u drugoj istorijskoj epohi... Ova ograničenja, koja zavise od pamćenja, podstiču nas da ponavljamo šeme, usađuju nam kulturno biće. Istovremeno, mogućnosti budućnosti, koje rade na tome da čoveka dovedu do mutacije, pretvarajući početnu patnju u svesnu energiju, razvijaju suštinsko biće.

*Kulturno biće*, koje oblikuju oni koji su ga obrazovali, mora da prihvati projekcije članova porodice koje pokreće želja da budu imitirani, uz obavezu da se bavi ovom ili onom profesijom, da pripada ovakvoj ili onakvoj religiji ili političkoj ideji, da se bori protiv ovakvih ili onakvih negativnih predviđanja: „Ako to učiniš, uništićeš sebe; Ako se predaš takvoj aktivnosti, završićeš kao prosjak; Ako imaš seks pre braka, postaćeš kurva”. Kako mozak teži da ispuni predviđanja, ona, transformisana od strane nesvesnog u naređenja, deluju na život pojedinca kao prokletstva koja zahtevaju da budu ostvarena.

S druge strane, *suštinsko biće*, koje programira nad-svest, razvija u umu uzvišene težnje (gotovo uvek ograničene na jednostavne želje pod uticajem pamćenja klana), utopije (skoro uvek proživljavane sa očajem) ili želje da se poboljša svet (skoro uvek proživljavane s razočaranjem). U svakom trenutku se kulturno i suštinsko biće mešaju, ponekad se bore, ponekad udružuju snage. Pradede i prabake, dede i bake i roditelji stapaju se u nama, u dobru i u zlu. Sile ponavljanja i stvaranja nas podstiču, u svojoj beskrajnoj dinamici, da ponavljamo isto i da istovremeno idemo ka autentičnom u nama. Pojedinci, u isto vreme, mogu imati od

svojih pradeda i prabaka, deda i baka i roditelja pozitivnu i negativnu viziju, pretvarajući na taj način svakog člana porodice u dvostruki entitet: jedan svetao i drugi mračan. Dva energetska polja uprkos tome što su oprečna jedno drugom, ona su i komplementarna. U sadašnjem vremenu, duh koji se materijalizuje graniči se s materijom koja se produhovljava, nadsvesno s nesvesnim, pokušaj da se ostvari budućnost s pokušajem da se ponovi prošlost, suštinsko biće s društvenokulturnim bićem, želja za stvaranjem sa željom za oponašanjem. Proučavanje genealoškog stabla s njegovim simultanim i komplementarnim aspektima, s blagom i sa zamkom, nazvao sam „Metagenealogija”.

Pošto je proučavanje genealogije u suštini razumevanje suštinskog značenja ljudskog para, kao što je u tarotu papa upotpunjen papisom, car caricom i sunce mesecom, delovalo mi je kao neophodno da ovu knjigu napiše par. Već u knjizi *Put tarota – La via del Tarot* (Siruela, 2004) imao sam sreću da saradujem s Marijan Kostom. Činilo mi se da je ona – zato što je duboko razumevala moj koncept genealoškog stabla i pošto se njime bavila s klijentima više od deset godina – bila idealan saradnik. Bez njene saradnje, ova knjiga nikada ne bi mogla biti sprovedena u delo.

## UPUTSTVA ZA SNALAŽENJE TOKOM RADA

### OSNOVE TEORIJE HODOROVSKOG

Pre početka inicijacijskog putovanja koje podrazumeva istraživanje porodičnog stabla, smatramo da je korisno utvrditi nekoliko teorijskih koncepata – koji nisu uobičajeni u domenima klasične psihologije, ali koji su, bez sumnje, vrlo poznati duhovnim istraživačima – i takođe definisati

šta podrazumevamo pod „radom na svom *ja, na sebi*“. Jedna od osnova na kojoj ćemo zasnovati razmišljanje biće suštinski doprinos Marsejskog tarota kao „alata za mišljenje“, zbog čega ćemo ukratko videti neka od njegovih osnovnih uputstava za rad.

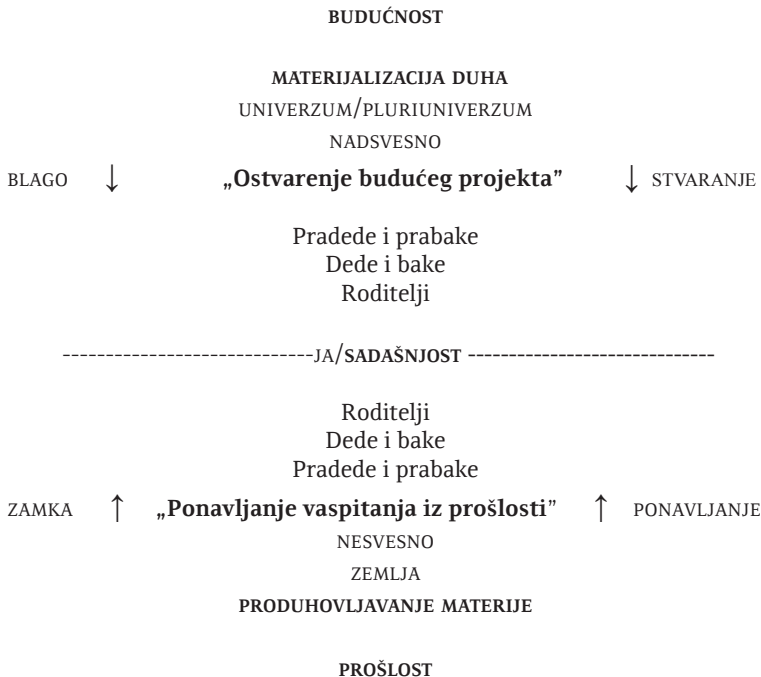
SADAŠNJOST KAO JEDINA STVARNOST I JEDINSTVO KAO KRAJNJA  
ISTINA POSTOJANJA

Metagenealogija nije striktno „terapija“, nego posao osveščivanja, koji podrazumeva shvatanje elemenata iz prošlosti koji su nas oblikovali, kao i početka budućeg poriva kom mi dajemo oblik. Zapravo za analizu porodičnog stabla neophodno je da promenimo shvatanje vremena i da se oslobodimo koncepta prošlosti (*pre*), sadašnjosti (*sada*) i budućnosti (*posle*).

Stvarnost može da se uporedi s mlazom vode koji izlazi iz česme: tu je, a nije tu, ne pretvara se ni u šta, u njega se ništa nije pretvorilo. Nепrestano izvire. Na isti način, univerzum nema prošlost ni budućnost, nego večnu sadašnjost: ona nikada ne prestaje da se pojavljuje.

Kada se analizira genealoško stablo, klijent je fluidan, a u tom toku su i njegovi preci, dede i babe, stričevi, tetke i roditelji, kao i njihova deca, unuci i prauunci. Klijent je u neprestanom pojavljivanju, istovremeno je fetus, beba, dete, adolescent, mlada odrasla osoba, zrela odrasla osoba i starac. Živimo u sadašnjosti, i u suštini, mi smo jedinstvo. Međutim, čovečanstvo je organizovano prema koncenzusu u kojem je vreme podeljeno na *pre*, *sada* i *posle*. Moramo da budemo u stanju da mislimo o sebi u isto vreme u toj dualističkoj viziji vremena i bezvremenosti sadašnjosti.

U dijagramu koji se pojavljuje ispod, predstavili smo metagenealošku koncepciju pojedinca u okviru njegovog stabla.



Ova kratka beleška omogućava nam da pojмимо osobu u celini i u središtu prividne dvojnosti prisutnih sila. Na krajnjim tačkama nalazimo alhemijski princip dvostrukog kretanja: kretanje duha koji se materijalizuje u isto vreme kada se materija produhovljava. Alhemija mora ovde da se shvati kao metaforičko uputstvo za rad na sebi, na sopstvu: transformacija onog lošeg (neuroza, blokada i ekscesa) u dragocenu materiju: svest, prisustvo i sloboda bića. Ako bismo koristili pristupačniju terminologiju za označavanje

materijalizovanja duha i produhovljavanje materije, učinili bismo to sledećim konceptima: namera i pažnja.

Pažnja se uvežbava tako što koncentrišemo našu svest na telesne radnje, usredsređeni na pokrete ili senzacije koje nam prenose čula (kao što se radi u borilačkim veštinama, japanskoj ceremoniji čaja, određenim telesnim terapijama, Geštalt), produhovljavajući materiju. Na ovaj način telo prestaje da bude inertno vozilo, iscrpljeni sluga, i postaje mesto, u pravom smislu te reči, našeg prisustva u svetu.

Što se tiče namere, pogodno je dati neuromotoričko objašnjenje: nameru fizičkog delovanja (ideju) momentalno tumači neuronska transmisija, koja dovodi do mišićne kontrakcije (akcije). Proces nameravanja, dakle, omogućava da se duh materijalizuje. Odatle dolaze sva praktikovanja namere (pozitivno razmišljanje, mistična recitacija ili đapa itd), koja se sastoje od aktivnog zamišljanja buduće stvarnosti kako bi se omogućilo da se ona manifestuje u našem životu.

Da bismo nastavili s proučavanjem prethodne tabele, treba reći da ako se posmatraju drugi parovi suprotnosti, može se uočiti da su oni samo prividno suprotstavljeni. U stvarnosti, i u svakom trenutku:

- univerzum i zemlja su sjedinjeni.
- nesvesno i nadsvesno postupaju u zajedničkom dogovoru.
- Krećemo se s težnjom da ponavljamo poznato, ono što su doživele prošle generacije, i s težnjom da realizujemo novi, do sada neviđen, budući projekat.
- Naše suštinsko biće (autentično i jedinstveno) koezistira s našim kulturnim bićem (stečenim i kolektivnim).
- Sposobnost stvaranja sjedinjuje se sa sposobnošću oponašanja.
- Upisujemo se u porodičnu lozu koju prepoznajemo kao blago, ali smo manje ili više svesno plen njenih zamki.

Od trenutka kada se koncentrišemo na sadašnjost, istovremeno doživljavamo patnju usled naše prolazne prirode i neodoljivu radost življenja. Može se reći da se sastavljanje porodičnog stabla sastoji, upravo, iz prihvatanja naše smrti, konstantne nepostojanosti stvari. Ovo je cena koju svi moramo da platimo kako bismo otkrili ogromnu radost življenja i sopstvenog postojanja kao celine i kao jedinstva bez mana. Shodno tome, oslobađamo se brige da izgubimo sve što je za nas veoma vredno: voljenu osobu, teritoriju, sopstveni život, individualnost, psihičke ili fizičke attribute koje povezujemo sa svojim identitetom. Radi se, dakle, o prihvatanju, kao što to čini mlaz vode, konstantnog preoblikovanja koje predstavlja našu istinsku prirodu i prirodu univerzuma, prihvatajući slogan nadrealizma: „Zamenite izvesno neizvesnim”.

Iz tog razloga, rad na porodičnom stablu može da se uporedi s bavljenjem umetnošću i ne treba ga prinudno izvoditi pod vođstvom sertifikovanog terapeuta. Preporučljivo je, zapravo, da izaberete „stablologa” kao što bismo izabrali nastavnika muzike ili borilačkih veština, u skladu sa sličnostima koje imamo s tom osobom i prema nivou ostvarenosti koju on pred našim očima prikazuje, kroz umeće da bude to što jeste.

## DOPRINOS TAROTA

Čini nam se važnim, iako ne ulazimo u sve detalje ove impozantne simboličke arhitekture kao što je Marsejski tarot, da zapamtimo neke njegove zakone o korišćenju jer će nam, tokom proučavanja genealoškog stabla, oni služiti kao vredan alat za mišljenje. Strukture koje nudi tarot, koje su temelj zapadne simbologije, predstavljene su kao ogledalo ljudske i kosmičke, fizičke i psihičke stvarnosti, od beskrajno



malog do beskonačno velikog. Njegove strukture ustupaju nam koncepciju ljudskog bića vrlo vrednu za naše proučavanje.

#### EVOLUTIVNA NUMEROLOGIJA

Bez želje za evolucijom, ne možete da radite na sebi (na sopstvu). Osoba koja je završila svoj fizički rast i dostigla svoju dimenziju odrasle osobe, mora da odluči da li želi ili ne želi da nastavi da raste na psihičkom i duhovnom planu. Zbog toga, u trenutku traženja pomoći od učitelja, vodiča ili terapeuta, normalno je upasti u zamku „neaktivnog pacijenta” koji želi da bude pažen, zbrinut, milovan i umiren kao dete. Moglo bi se reći da je suština evolucije kretanje ka boljem, osećati se svaki dan manje zabrinutim nego prethodnog dana. Iz ove perspektive, izuzetno je korisno znati dinamičku numerologiju tarota, koja sumira uzastopne cikluse evolucije u deset nivoa.

Zašto deset? Svi mi imamo deset prstiju na obe ruke, ali svaki prst ima zaseban život. Broj 10 predstavlja celinu koja je podeljena na nekoliko etapa, tokom kojih se može rekonstruisati čitav proces rasta koji ide od potencijala koji još nije realizovan (1) do ukupnosti koja je potpuno razvijena (10).

Svaki od ovih nivoa proizilazi iz prethodnog i ostvaruje se u narednom. U stanju dobrog zdravlja, ciklično prolazimo kroz ovaj niz faza, dinamikom koja se može uporediti sa spiralom, u kojoj će nam svaki korak kroz određeni stepen numerologije omogućiti da uvek naučimo nešto novo. Ali, bilo iz straha ili zbog neke povrede, bilo zbog lenjosti ili iz bilo kog drugog razloga, možemo povremeno biti blokirani u određenom stanju (stagnaciji) ili, što je još gore, doživeti nazadovanje i suprotstavljanje bilo kakvom obliku evolucije,